

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 489/2011-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. decembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť P. H., P., zastúpeného advokátom JUDr. P. H., Advokátska spoločnosť, s. r. o., P., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 36 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 30 a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 67/2011 z 27. júla 2011, rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 Co 141/2010, 1 Co 142/2010/2010 zo 16. februára 2011 a rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 15 C 170/2008-114 z 15. júla 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len ústavný súd“) bola 24. októbra 2011 doručená sťažnosť P. H. (ďalej len „sťažovateľ“, v citovanom texte aj „žalobca“), ktorou namietal porušenie základných práv podľa čl. 36 a čl. 46 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 30 a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta základných práv EÚ“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Cdo 67/2011 z 27. júla 2011, rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Co 141/2010, 1 Co 142/2010/2010 zo 16. februára 2011 a rozsudkom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 15 C 170/2008-114 z 15. júla 2010 (v petite sťažnosti zrejme omylom uvedené č. k. 15 C 170/2008-147, pozn.).

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol v procesnom postavení žalobcu v spore o neplatnosť výpovede vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 15 C 170/2008 proti žalovanej spoločnosti F., s. r. o., P. (ďalej len „žalovaná“, resp. „žalovaný“). Okresný súd rozsudkom z 15. júla 2010 určil, že *„výpoveď daná žalobcovi listom žalovaného dňa 23. 9. 2008 je neplatná“*, rozhodol, že *„návrh v časti o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zamietá, návrh v časti povinnosti žalobcu nahradiť žalovanému mzdu vylučuje na samostatné konanie, náhradu trov konania... nepriznáva“*. Krajský súd rozsudkom zo 16. februára 2011 vyslovil, že *„potvrďuje rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby, ako aj vo výroku o trovách konania. Odmietá odvolanie proti výroku o vylúčení veci na samostatné konanie. Nepriznáva... náhradu trov...“*. O dovolaní sťažovateľa rozhodol najvyšší súd uznesením z 27. júla 2011, ktorým dovolanie odmietol.

3. Sťažovateľ v sťažnosti obsiahlo (podrobne) prezentoval svoju argumentáciu majúcu preukázať (odôvodniť) ním tvrdenú protiprávnosť postupu v jeho právnej veci konajúcich všeobecných súdov (body 1 až 21 II. časti sťažnosti), ktorú v zásade možno zhrnúť do jeho konštatovania, že *„Problém, v ktorom sa sťažovateľ nachádza, spočíva aj v tom či súdne procesy boli spravodlivé alebo nie, pokiaľ súdy neprihliadali na relevantné dôkazy v konaní a vykladali si jednotlivé dôkazy spôsobom, ktorý nebol v súlade so skutočnosťou, resp. bol nedobromyseľný a tým pádom porušuje jeho práva na ochranu pred svojvoľným prepustením zo zamestnania a diskrimináciou v daných procesoch. Toto sa deje aj s prihliadnutím na to, že ani Najvyšší súd Slovenskej republiky neumožňuje pri výklade právnych predpisov prípustnosť opraviť tieto porušenia práv sťažovateľa, ku ktorým došlo v procese prvostupňového a druhostupňového súdu. Sme presvedčený, že*

pokiaľ by aj bol v súlade s právnym poriadkom SR takýto postup, nemôže pripustiť výklad základných práv sťažovateľa v súlade s Ústavou SR a Chartou základných práv EÚ.“. Porovnaním (komparáciou) sťažovateľovej argumentácie vyplývajúcej z jeho tvrdení v prvostupňovom konaní, odvolacom a aj dovolacom konaní (vyplývajúcich z odôvodňujúcich častí ústavnému súdu predložených rozhodnutí už menovaných súdov) s argumentáciou produkovanou v jeho ústavnej sťažnosti možno konštatovať ich zásadnú zhodu (v podstate tvrdenie o nesprávnych skutkových a právnych záveroch jeho vec posudzujúcich súdov).

4. Sťažovateľ tvrdí, že postupom a rozhodnutiami v jeho právnej veci konajúcich všeobecných súdov boli porušené ním označené základné práva zaručené ústavou a práva zaručené Chartou základných práv EÚ.

5. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Najvyšší súd... uznesením č. k. 7 Cdo/67/2011-157, Krajský súd... rozsudkom, č. k. 1 Co/141/2010-a 1 Co/142/2010 zo dňa 16. 02. 2011 a Okresný súd... rozsudkom č. k. 15 C/170/2008-147 (správne má byť 114, pozn.) porušil právo na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní podľa článku 36, právo na spravodlivé súdne konanie 46 Ústavy SR a právo na ochranu pred bezdôvodným prepustením podľa článku 30 a právo na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces podľa článku 47 Charty základných práv Európskej únie.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu..., rozsudok Krajského súdu... a rozsudok Okresného súdu... sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi... priznáva primerané finančné zadostúčenie vo výške 16.441,20 Eur...

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky, Krajský súd v Prešove a Okresný súd Prešov sú povinný spoločne a nerozdielne uhradiť trovy právneho zastúpenia...“

II.

6. Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa čl. 127 ústavy je systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Z toho vyplýva, že ústavný súd zásadne nemá právomoc rozhodovať o takých sťažnostiach, o ktorých je oprávnený podľa platných právnych predpisov rozhodovať iný (všeobecný) súd.

10. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného

práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05).

II.A

K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv rozsudkom okresného súdu

11. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie („aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná...“) zaručeného čl. 47 Charty základných práv EÚ rozsudkom okresného súdu č. k. 15 C 170/2008-114 z 15. júla 2010.

12. Z obsahu sťažnosti (a k nej pripojených písomností) vyplýva, že sťažovateľ proti predmetnému rozsudku okresného súdu podal riadny opravný prostriedok – odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 1 Co 141/2010, 1 Co 142/2010 zo 16. februára 2011. Ústavný súd preto nemá právomoc na konanie o tej časti sťažnosti, v ktorej sa namieta porušenie práva sťažovateľa rozsudkom okresného súdu.

13. Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebolo v jeho právomoci preskúmanie napadnutého rozsudku okresného súdu, pretože na základe podaného odvolania patrilo do právomoci krajského súdu. Z uvedeného dôvodu sťažnosť v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

II.B

K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu

14. Podľa ustáleného právneho názoru ústavného súdu účelom práva na súdnu a inú právnu ochranu (vrátane práva na spravodlivé konanie) je zaručiť každému prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01).

15. Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj právo na spravodlivý proces podľa čl. 47 Charty základných práv EÚ podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní. Takýmto predpisom je zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“).

16. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je to, aby účastník konania bol v akomkoľvek konaní pred všeobecným súdom úspešný vrátane odvolacieho konania či konania o dovolaní. Z toho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07, I. ÚS 290/09).

17. Rovnako ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

18. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

19. Ústavný súd pripomína, že súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 47 Charty základných práv EÚ nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku (odvolania či dovolania) uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného odvolania či dovolania vôbec boli naplnené.

20. Sťažovateľ v sťažnosti namietal tiež porušenie označených práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 67/2011 z 27. júla 2011. Vychádzal v zásade z dôvodov, ktoré uviedol aj v podanom dovolaní (a argumentoval nimi v prvostupňovom a tiež odvolacom konaní, pozri bod 3) a ktorými sa dovolací súd zaoberal pri jeho prerokovaní.

Dovolací súd sťažovateľovo dovolanie posúdil ako také, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému tento mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, a preto ho [„v súlade s § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p.“] odmietol.

21. V tejto súvislosti ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00), preto právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01), alebo všeobecné súdy neposkytnú ochranu označenému základnému právu sťažovateľa v súlade s ústavnoprocenými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.

22. Právo na súdnu ochranu (ako aj právo na spravodlivé súdne konanie a právo na spravodlivý proces) sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. OSP. V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z ustanovenia § 237 OSP výslovne vyplýva, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené v písm. a) až g) tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 238 OSP.

23. Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 67/2011 z 27. júla 2011, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa. Nezistil pritom žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohto súdu nemajúci oporu v zákone. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia naopak vyplýva, že najvyšší súd sa zaoberal a vysporiadal s dôvodmi (dovolacou argumentáciou) sťažovateľa, ale pretože sa s nimi nestotožnil, odmietol dovolanie ako nepripustné.

24. V odôvodnení svojho rozhodnutia po oboznámení výsledkov konania (jeho skutkových a právnych záverov) a výrokov rozhodnutí prvostupňového a aj odvolacieho súdu najvyšší súd uviedol podstatu sťažovateľovej dovolacej argumentácie: „... *Namietal nesprávne vyhodnotenie vykonaného dokazovania, najmä listinných dôkazov – (údajných) výziev k nástupu do práce. Z tohto hľadiska arbitrárnosť rozsudku odvolacieho súdu, ktorému chýba spravodlivé a presvedčivé zdôvodnenie v súlade s požiadavkami judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. V tejto súvislosti poukázal aj na požiadavku, aby súd rozhodoval podľa zásad slušného a dobrého práva a dal prednosť spravodlivosti pred striktným znením zákona.*“ Najvyšší súd svoje skutkové a právne závery prezentoval takto:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez naradenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.).

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon nevyklučuje.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. V zmysle § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého

stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4.

Dovoláním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nevyslovil ani záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchýliť a nejde ani o prípad týkajúci sa neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. , ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O. s. p. , ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesné nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Vady konania v zmysle ustanovenia § 237 O. s. p. neboli v dovolaní výslovne namietané a ich existenciu nezistil ani dovolací súd.

Z obsahu dovolania vyplýva, že žalobca namieta nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov, v dôsledku neho aj nesprávne právne posúdenie veci a z tohto hľadiska aj nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

V zmysle § 132 O. s. p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, preto starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O. s. p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý (niektoré) z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne

nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania ani v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. (pre úplnosť treba uviesť, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné - pozri § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O. s. p.).

Právne posúdenie veci súdom je realizáciou rozhodovacej činnosti a nemôže založiť žiadnu procesnú vadu, ktorá je uvedená v ustanovení § 237 O. s. p. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkané skutočnosti by mohli mať za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne) použil správny právny predpis a či ho (ne) správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne) správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad v prejednávanej veci nešlo). Keďže dovolanie nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd pristúpiť k posúdeniu vecnej správnosti rozsudku odvolacieho súdu.

K námietke žalobcu, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu trpí nepreskúmateľnosťou (arbitrárnosťou) z hľadiska vyhodnotenia vykonaných dôkazov uvedenými listinami, treba uviesť, že z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (II. ÚS 78/05). Z odôvodnenia dovolaním napadnutého

rozhodnutia je zrejmé, z akých dôvodov považoval rozhodnutie súdu prvého stupňa za správne a z akých dôvodov rozsudok súdu prvého stupňa (v odvolaní napadnutej časti) potvrdil. Napadnutý rozsudok teda obsahuje vysvetlenie dôvodu rozhodnutia a vysporiadava sa aj z námietkami žalobcu týkajúcimi sa vyhodnotenia obsahu listinných dôkazov (výziev na nástup do práce). Z odôvodnenia vyplýva aj právne posúdenie veci pri aplikácii uvedených ustanovení právneho predpisu (Zákonníka práce) na zistený skutkový stav. Napadnutý rozsudok odvolacieho v uvedenom zmysle nie je preto nepreskúmateľný.

Navyše, nepreskúmateľnosť rozhodnutia je konštantnou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považovaná za dôsledok a vonkajší prejav tzv. inej procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. , teda nie vady konania v zmysle § 237 O. s. p. (R č. 111/1998). Takáto procesná vada je síce relevantným dovolacím dôvodom (ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), ale sama osebe prípustnosť dovolania nezakladá.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O. s. p. a iné vady konania v zmysle § 237 O. s. p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok prípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa rozsudkom odvolacieho súdu v napadnutej časti z hľadiska jeho vecnej správnosti...“

25. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že v dovolacom konaní nedošlo k odňatiu možnosti preskúmavania napadnutého výroku, pretože najvyšší súd postupoval v súlade s normami občianskeho súdneho konania, ak odmietol dovolanie proti rozhodnutiu krajského súdu ako neprípustné a také, ktorým sa sťažovateľovi neodňala možnosť konať pred súdom [§ 237 písm. f) OSP]. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Občiansky súdny poriadok výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odopretie prístupu k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch. Rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 67/2011 z 27. júla 2011 obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych

záverov a nejde o arbitrárne rozhodnutie nezlučiteľné s aplikovanými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku.

26. Z uvedených skutočností vyplýva, že medzi namietaným uznesením najvyššieho súdu a možnosťou porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva podľa čl. 47 Charty základných práv EÚ nie je taký vzťah, ktorý by odôvodňoval prijatie sťažnosti na ďalšie konanie po jej predbežnom prerokovaní. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

27. Sťažovateľ ďalej namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie (spravodlivý proces) podľa čl. 47 Charty základných práv EÚ postupom krajského súdu v označenom konaní a jeho rozsudkom zo 16. februára 2011.

28. Predmetným rozsudkom krajský súd ako odvolací súd potvrdil prvostupňový rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby, ako aj vo výroku o trovách konania. Odmietol odvolanie sťažovateľa proti výroku o vylúčení veci na samostatné konanie a nepriznal účastníkom náhradu trov odvolacieho konania (pozri tiež bod 2).

29. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd po oboznámení výroku a podstatných častí odôvodnenia prvostupňového rozsudku a tiež odvolacej argumentácie sťažovateľa okrem iného uviedol:

„Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1, 2 O. s. p. a to bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) a zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvého stupňa nič sa nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

So zreteľom na obsah odvolania žalobcu, v odvolacom konaní bol preskúmaný výrok napadnutého rozsudku, ktorým bola žaloba zamietnutá, výrok o vylúčení veci na samostatné konanie, ako aj súvisiaci výrok o trovách konania, a preto výrok o neplatnosti výpovede, ktorý odvolaním žalobcu napadnutý nebol, v odvolacom konaní preskúmaný nebol a ako taký nadobudol právoplatnosť (§ 206 ods. 2 veta prvá O. s. p.).

Podľa § 68 ods. 1 Zákonníka práce...

Podľa § 68 ods. 2 Zákonníka práce... O začiatku a plynutí lehoty rovnako platia ustanovenia § 63 ods. 3 a 4.

V predmetnej veci bolo nepochybne preukázané, že po výpovedi vykonanej listom z 23. 9. 2008 žalobca s týmto právnym úkonom zo strany žalovaného nesúhlasil a oznámil, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Za týchto okolností bolo povinnosťou účastníkov správať sa tak, ako to vyplýva z pôvodnej pracovnej zmluvy, to znamená, že existovala tu povinnosť žalovaného pridelovať prácu podľa pôvodnej pracovnej zmluvy a povinnosť žalobcu pracovať, teda predovšetkým sa do zamestnania dostaviť a plniť si povinnosti, ktoré z pracovnej zmluvy vyplývajú.

V tomto smere bolo preukázané, že žalovaný vyzýval žalobcu na nastúpenie do práce, a to jednak listom z 29. 1. 2009, ako aj listom z 12. 3. 2009. Následne listom z 27. 3. 2009 žalovaný okamžite skončil pracovný pomer so žalobcom z dôvodu porušenia pracovnej disciplíny spočívajúceho v nedostavovaní sa do práce.

V závislosti od toho nie je možné súhlasiť s námietkami žalobcu spočívajúcimi v tom, že obsah listom bol urážlivý a neúctivý a nebol myslený vážne, pričom v skutočnosti zo strany žalovaného bolo žalobcovi znemožnené vo výkone práce pokračovať. V tomto smere neboli predložené žiadne dôkazy, ktoré by umožnili túto situáciu vyhodnotiť spôsobom akým ju interpretuje žalobca, najmä v podobe bránenia vo výkone práce. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že od výpovede z pracovného pomeru a od následného oznámenia žalobcu o tom, že trvá na ďalšom zamestnávaní, v skutočnosti žalobca vážny záujem o prácu nejavil a nereagoval ani na predmetné listy v podobe dostavenia sa do zamestnania a domáhania sa výkonu práce. V tomto smere nie je možné ospravedlniť toto konanie žalobcu tým, že listy údajne neboli myslené vážne alebo že mali neúctivý a urážlivý obsah. V tomto smere nie je potrebné sa zaoberať formuláciou

myšlienok, ale reálnym faktom spočívajúcim v tom, že žalobca bol na nástup do práce vyzvaný, čo bolo základným obsahom týchto listov a na túto požiadavku nereagoval.

Za týchto okolností žalovaný postupoval správne, pokiaľ prišiel k okamžitému skončeniu pracovného pomeru v zmysle § 68 ods. 1, 2 Zákonníka práce, pretože sústavné absencie v práci je potrebné hodnotiť ako závažné porušenie pracovnej disciplíny, najmä za situácie, že zamestnanec neakceptuje výzvy na nástup do práce vykonané danými listami.

Nemožno súhlasiť s názorom prezentovaným odvolateľom v tom slova zmysle, že došlo k porušeniu lehoty dvoch mesiacov uvedenej v § 68 ods. 2 Zákonníka práce, v rámci ktorej je možné okamžite skončiť pracovný pomer. V tomto smere súd prvého stupňa správne analyzoval, že žalovaný túto lehotu dodržal, pretože list týkajúci sa výzvy nástupu do zamestnania bol naposledy zasielaný 12. 3. 2009 a následne bol pracovný pomer okamžite skončený listom zo dňa 27. 3. 2009, čo je nepochybne v rámci prekluzívnej lehoty uvedenej v § 68 ods. 2 Zákonníka práce. Navyše išlo o trvalý stav porušovania pracovnej disciplíny zo strany žalobcu, ktorý sa do práce nedostavoval a v tomto smere nie je právne významný začiatok porušovania pracovnej disciplíny, ale okolnosť, že ide o stav trvalý a za týchto okolností prakticky v ľubovoľnom čase počas trvania porušovania pracovnej disciplíny, môže organizácia – zamestnávateľ prišiel k okamžitému skončeniu pracovného pomeru ak ide o takýto stav.

Za týchto okolností odvolací súd konštatuje, že všetky podstatné okolnosti týkajúce sa okamžitého skončenia pracovného pomeru súd prvého stupňa správne vyhodnotil vrátane listov týkajúcich sa výzvy žalobcovi na nástup do práce a tieto skutkové zistenia i právne závery súdu prvého stupňa si odvolací súd osvojuje.

Preto postupom podľa § 219 ods. 1 O. s. p., odvolací súd rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru ako vecne správny potvrdil.

Ako bolo vyššie naznačené, žalobca v odvolaní napadol aj výrok o vylúčení veci na samostatné konanie, a to pokiaľ ide o uplatnené mzdové nároky žalobcu. V tomto smere odvolací súd konštatuje, že ide o odvolanie proti rozhodnutiu súdu, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa v zmysle § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v nadväznosti na ustanovenie § 202 ods. 3 písm. a/ O. s. p., pretože ide o rozhodnutie, ktorým sa upravuje vedenie

konania, a proti takémuto rozhodnutiu odvolanie prípustné nie je. Preto postupom podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., odvolací súd odvolanie v tejto časti odmietol.

Správny je výrok napadnutého rozsudku aj o trovách konania riadiaci sa ustanovením § 142 ods. 2 O. s. p., pretože v danej procesnej situácii je potrebné konštatovať, že účastníci skutočne mali vo veci úspech len čiastočný. Žalobca bol úspešný vo vzťahu k neplatnosti výpovede a žalovaný vo vzťahu k neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, a preto pri vylúčení mzdových nárokov na samostatné konanie je nepochybne správne, pokiaľ súd prvého stupňa náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého žalobca ako neúspešný účastník nemá právo na náhradu trov tohto štádia konania a žalovanému žiadne preukázateľné trovy spojené s odvolacím konaním nevznikli, preto táto náhrada nebola priznaná žiadnemu z účastníkov.“

30. Ústavný súd nadväzujúc na svoje už uvedené stanoviská a právne názory opätovne zdôrazňuje, že čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje ochranu viacerých záujmov, predovšetkým práva na prístup k súdu a práva na spravodlivý proces, ktorému ochranu poskytuje aj čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 Charty základných práv EÚ. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 47 Charty základných práv EÚ) by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 8/01) vrátane návrhu o námietke zaujatosti, alebo v prípade opravných konaní by všeobecný súd odmietol opravný prostriedok alebo zastavil o ňom konanie bez toho, aby ho meritórne preskúmal a rozhodol o ňom v spojitosti s napadnutým súdnym rozhodnutím (IV. ÚS 279/05, IV. ÚS 337/04).

31. V prípade sťažovateľa však nešlo o odmietnutie spravodlivosti majúce za následok porušenie základných práv, ale o prípad, keď právo na súdnu a inú právnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie bolo v celom rozsahu realizované, aj keď nie podľa subjektívnych názorov sťažovateľa. Nespokojnosť sťažovateľa s obsahom rozhodnutia

krajského súdu nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecných súdov svojím vlastným.

32. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 47 Charty základných práv EÚ napadnutým rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy a dohovoru.

33. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že tento svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, predmetné rozhodnutie obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 308/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

34. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozhodnutia presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne

dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého odvolacieho rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Pretože namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

35. Ústavný súd v danej veci nezistil, že by napadnutý postup a rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 1 Co 141/2010, 1 Co 142/2010 zo 16. februára 2011 boli svojvoľné a že by zasahovali do práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 47 Charty základných práv EÚ.

36. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných procesných a hmotnoprávných ustanovení zákona (napr. Občiansky súdny poriadok, Zákonník práce) je namietaný rozsudok krajského súdu aj náležite odôvodnený.

37. Ústavný súd považuje postup krajského súdu pri preskúmaní rozhodnutia okresného súdu za legitímny a vylučujúci možné porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 47 Charty základných práv EÚ.

38. Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením označených práv, a preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti vo vzťahu ku krajskému súdu odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.

K namietanému porušeniu základného práva na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní podľa čl. 36 písm. b) ústavy a práva na ochranu pred bezdôvodným prepustením podľa čl. 30

Charty základných práv EÚ

39. Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05, I. ÚS 310/08, I. ÚS 76/2010) zastáva názor, že všeobecný súd spravidla nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 36 ústavy, ako aj čl. 30 Charty základných práv EÚ, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. aj čl. 47 Charty základných práv EÚ. Inak povedané, o prípadnom porušení označených práv by bolo možné v danej veci uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy (čl. 47 Charty základných práv EÚ), resp. v spojení s ich porušením.

40. Ústavný súd vychádzajúc z uvedených skutočností a záverov odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

IV.

K namietanému porušeniu základného práva na účinný prostriedok nápravy

41. Sťažovateľ ďalej namietal porušenie svojho práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného čl. 47 prvou vetou Charty základných práv EÚ („Každý, koho práva a slobody zaručené právom Únie sú porušené, má za podmienok ustanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom.“).

42. Nadväzujúc na už uvedené ústavný súd ešte poznamenáva, že sťažovateľ využil všetky platným a účinným právom (právnym poriadkom) Slovenskej republiky umožnené opravné prostriedky (riadny a mimoriadny, pozri bod 2). Skutočnosť, že vo veci konajúce všeobecné súdy (krajský súd, najvyšší súd) nerozhodli podľa predstáv sťažovateľa, neznamená porušenie sťažovateľom označeného práva.

V.

43. Pretože sťažnosť bola odmietnutá v celom rozsahu, ústavný súd o ďalších návrhoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. decembra 2011